

Anul V.

1 Septembrie 1935

No. 16—17

4X BULETINUL AGRICOL

AL CAMEREI DE AGRICULTURĂ
A CIRCUMSCRIPTIEI ARAD ♦ (ARAD-BIHOR-HUNEDOARA)
APARE LA 1 SI 15 A LUNEI.

Redacția și Administrația:
Arad, Str. Gh. Popa No. 4.
Palatul Domeniilor.

Redactor responsabil.
Ing. Agr. Insp. General NICOLAE POPESCU
Secretarul Camerei de Agricultură

A b o n a m e n t e:
Pentru Circumscripție, pe un an Lei 50.—
Pentru alte județe, pe un an „ 100.—

CUPRINSUL:

	Pag.		Pag.
1. Situația agricolă și sfaturi de sezon	129	7. Prețuri la pluguri Reșița	135
2. Culesul viilor în anul acesta	130	8. Concurs pentru grâu	135
3. Cum putem cunoaște, dacă animalul este să- nătos	131	Pagina stuparului.	
4. Întreținerea și îngrijirea vlerilor comunale	132	9. Pericolul secetei	136
5. Cum ne putem apăra de urmările unei îngrijiri rele la animale	133	10. Hrănirea de toamnă	137
6. Difteria și variola pasărilor	134	11. Aviz important pt. stupari	138
		12. Biroul de Informațiuni al Societății Apicole „Aradana”, Întrebări și răspunsuri etc.	138

Situația agricolă și sfaturi de sezon

Timpul secetos persistă provocând o stare de plâns culturilor de sfeclă de nutreț și de zahăr, viilor, îndeosebi pășunilor și fânețelor naturale și artificiale. Vegetația întreagă stagnează, vom avea după calitate și lucrarea pământului cu 30—70% recolte mai mici decât în trecut.

Anul 1935 este plin cu învățături pentru cei cari umblă cu ochii deschiși căci se confirmă pretutindeni tot ce am propovăduit în coloanele acestui buletin în privința culturilor raționale. Toate culturile de porumb cari au fost semănate în ogorul de toamnă, cu sămânța aleasă, lucrate la timp, prășite neted fără mușuroși, cum s'a cerut de atâteaori, se prezintă bine, au rezistat secetei și vor da recolte mulțumitoare. Iar porumbul semănat în arătură de primăvară, săpat prima dată adânc, a doua oră mușuroit cu plugul sau rarija adecă neprășit niciodată așa cum se cade, n'a rezistat, a rămas cu fire sterpe și va da cu 50—70% mai puțin decât normal. Acum este timpul cel mai potrivit de a alege din lan știuleți buni de semănat de pe firele sănătoase, complet dezvoltate, care și anul prezent au produs doi știuleți pe un fir. Vor fi puține la număr firele cu doi știuleți dar cu cât mai rar, cu atât mai valoroase. Căci dovedesc productivi-

tate și rezistență față de secetă. Tot din cauza secetei culesul porumbului se face mai de vreme, tuleii sunt deja acum uscați. Imediat după cules dacă este posibil în proxima zi să tăiem strujenii prin tocătoare sau prin hârlețe speciale de tocat și să-i așezăm într'o jireadă bine clădită și bine acoperită cu pae spre a nu fi stricați de vânt și ploaie. Strujeni lăsați afară pe holde sau așezați în jirezi mici pierd, calitativ și cantitativ, din valoarea lor nutritivă. Doar în anul prezent fiind lipsă de nutreț trebuie să facem deja de acum economie în nutreț și să păstrăm în mod rațional cel disponibil.

Ar fi de dorit, ca strujenii (tuleii) imediat după culesul știuleților să fie tocați dealungul firului pentru a putea fi nutritivi, nu numai frunzele și în întregime frunzele și tulpina. Dar atunci nu avem cotoarele pentru ars, vor obiecta unii. Este adevărat pierdem material pentru foc însă obținem de dnuă ori atâta nutreți de calitate mai bună.

Seceta a îngreunat, în pământurile mai grele a împedecat întoarcerea mîrlștelor, iar unde au fost făcute incolțirea semințelor de burueni și arătura de însemnăntare pentru rapiță, secară și orz de toamnă.

Plugarii Nu vă grăbiți cu însămânțarea orzului

până către sfârșitul lunii Septembrie, numai dacă vom avea ploi mari. Orzul poate fi semănat tocmai înaintea grăului chiar și pe timp uscat, căci ploile din Octombrie găsindu-l în pământ vor putea asigura încolțirea uniformă și dezvoltarea lui normală.

Grăul de toamnă, în județul Arad, nu trebuie semănat decât între 10 și 20 Octombrie, după cum a fost gunoît și pregătit pământul și care a fost planșă premergătoare!

Ce soi de grâu se sămănăm. În pământul mai tare gunoît de prezent recomandăm Bankut 1201 iar în cele negunoite Odvoș 241.

Unii agricultori, cari judecă în mod superficial, vor să părăsească soiurile ameliorate, căci „grăurile nobile au înghețat mai tare, decât amestecul grăului comun”.

Da, așa a fost. Este adevărat. Soiul B. 1201 și O 241 având dezvoltarea mai rapidă a fost mai tare vătămat de înghețul din Mai, decât grânele comune. Unii plugari văzând firele îngălbenite, în unele locuri culcate, și-au întors semănăturile înlocuindu-le cu porumb și plante de nutreț. Aceștia neascultând sfaturile primite dela specialiștii Camerei în urma timpului secetos n'au recoltat nimic. Majoritatea cultivatorilor au așteptat și nu sau înșelat, căci soiurile Bankut și Odvoș au lăstărit și din spice adventive (pui) a dat recolte satisfăcătoare față de vitregia timpului. Calitativ, afară de puține excepții, — au întrecut grație coacerii mai de vreme — soiurile comune, căci boabele grăului ameliorat nu s'a zbârcit așa de mult ca a celor comune, dând 80—83½ Kg. greutate hectolitrică.

Acum mă voi strădui să răspund printr-o întrebare în mod pozitiv și ușor de înțeles la chestiunea soiurilor.

Oare să părăsim aceste soiuri sau să le cultivăm mai departe? Imi permit să întrebunțez cuvintele unui plugar simplu dar cu judecată: „sănătoasă

„Oare să stârplim pentru vecle viața de vie. pomii fructiferi și pădurile noastre, fiindcă anul prezent înghețul a nimicit rodul lor și a întrerupt dezvoltarea lor?”. După cunoștințele și notările noastre, „valuri de ger în așa măsură n'am avut în luna Mai, decât în 1866, deci în 70 ani odată.

Nu este bine să fim superficiali și nedrepți tocmai în interesul nostru propriu — față de soiul B. 1201 și O. 241 și să le abandonăm ci să le cultivăm mai departe.

Lipsa de nutrețuri și pășuni din anul prezent — să luăm aminte — ne învață ca să cultivăm mai multe plante de nutreț, în deosebi lucernă, afară de care vom ierna numai cu anevoie vitele noastre. Otavă nu se face nici în regiunile de deal, nutrețurile comerciale sunt prea scumpe deci deja de acum în mod treptat trebuie să reducem stocul animalelor, iar cele reținute să le nutrim cu chibzuială. Tineretul și fătătoarele trebuie să fie bine hrănite, să nu se pipernicescă vîltoarele animale de prăsilă.

Combaterea bolilor la animale trebuie făcută cu deosebită atențiune, căci pe timpul ploios de toamnă bolile latente se vor răspândi în chip neașteptat. Să nu uităm niciodată prevenirea celor sănătoase, este mai sigură și mai ieftină decât leculrea celor îmbolnăvite.

Ing. Agr. Insp. Dr. O. Seyman

Culesul viilor din anul acesta.

Inginer Agronom, V. Juncu

Viile din podgoria Aradului au suferit de mai multe intemperii, însă un îngheț în toată primăverii ca și cel din anul acesta nu s'a mai pomenit.

Puterea de creștere a butucului a întrecut orice așteptare, încât și podgoreanul cel mai întristat și disperat, după câteva zile dela îngheț, a putut constata cu bucurie că viața înghețată cu lăstarii căzuți, începe din nou să lăstărească, pentru ca în cele din urmă să devină verde frumoasă și chiar cu rod, mai mult sau mai puțin, după cum a fost situată, pe deal sau pe șes. Mai mult chiar, viile depe deal bine situate putem zice că nu au pierdut aproape nimic din cantitatea rodului. Lăstarii de rod care nu au suferit de îngheț, au dat rodul înainte de lăstarii ce s'au format și dezvoltat după îngheț. Astfel am ajuns ca să avem pe același butuc două rânduri de struguri, care firește se vor coace în două epoci diferite, una mai de vreme iar alții mai târziu, în raport cu timpul de formarea și dezvoltarea lor.

Dacă nu am pierdut atât de mult din cantitatea rodului, apoi trebuie să avem o deosebită grijă de calitatea lui.

Culegând viile când se va coace prima serie de struguri, fără să fie bine copți și al doilea rând de struguri, se înțelege că numai calitate nu se va obține.

Dintr'un amestec de struguri copți cu aguridă, va rezulta un vin acru și slab.

Acest neajuns se poate ușor înlătura. Culesul (surechiul) nu se va face decât atunci când strugurii din seria doua vor ajunge la coacerea completă. La acea dată se înțelege că strugurii din prima serie vor fi copți până la stafizire, mai cu seamă, dacă nu vor fi atacați de boala putrezirii.

Din struguri stafiziți și cei copți bine va rezulta vin mai puțin, însă de calitate superioară.

Culegând strugurii în ordinea coacerii se va ob-

ține o cantitate mai mare, însă de calitate mai inferioară.

În nici un caz nu se vor amesteca strugurii bine copți cu cei aproape aguridă, ci se vor separa pentru a-i vinifica (stoarce) separat, obținând două calități de vinuri.

Să nu uităm că din nefericire tot în anul acesta a bătut mult și mana (perenospora). Strugurii mănăși (atacați de perenosporă) deasemeni trebuie să separeți de cei buni și bine copți. Vinul provenit din struguri mănăși obține un gust neplăcut și este expus la diferite boli.

În multe locuri mana a atacat nu numai frunzele ci chiar strugurii într'atăta, încât s'au uscat în întregime, fără ca să mai rămână ceva bun pentru cules.

La școala de viticultură din comuna Miniș s'a înființat așa numita stațiune de avertizare având aparatele cu ajutorul cărora se poate spune când anume trebuie să se stropască (șprîzuiască) viile.

Ca să putem afla momentul cel mai potrivit pentru stropire și în viile din comunele mai îndepărtate de Miniș, trebuie ca în fiecare comună să avem niște aparate în valoare de 3000—4000 lei.

Chestiunea aceasta interesând comunele promontoriale, ar fi bine ca fiecare comună să se gândească dacă ar avea nevoie să fie anunțată la timp când să stropască, fără să arunce soluția (farba) deci banii când trebuie și când nu trebuie.

Cu o parte din banii ce-i cheltuiește o comună la o singură stropire zadarnică se pot procura acele aparate, care vor aduce servicii reale podgorenilor.

Atunci când vom ști exact cât costă aceste aparate și de unde s'ar putea procura, vom lua contact cu fiecare comună în parte pentru a trece la înfăptuire.

Greutățile și intemperiiile se înmulțesc pe zi ce trece, deaceia și noi trebuie să ne pregătim cât de bine ca să le putem înfrunta.

Cum putem cunoaște dacă animalul este sănătos.

de Ing. Agr. Insp. *Gl. N. Popescu.*

Animalul pe deplin sănătos muncește cu voie și este ascultător când este în liber își are mișcările sale pline de vioiciune, mergând către dânsul, în cele mai multe cazuri se îndepărtează; dacă-l chemăm, ori vine la noi ori stă. Dacă e culcat, la îndemnul nostru se scoală și anume: calul cu picioarele anterioare întinse, vîta și oaia înjenunchind. După ce se scoală aproape fără excepție, toate animalele se întind și se scutură. Dacă zblară, vocea li-e puternică și curată. În ciurdă nu rămâne îndărăt ci se năzuiește a se ține de celelalte animale. Pielea este elastică, părul neted, luciu, unsuros, iar lăna mai unsuroasă și moale.

Suprafața corpului are aceiași temperatură caldă pe tot locul și numai urechile, coarnele, nasul și buzele sunt mai reci. Din nări, din timp în timp îi curg lacrimi, fără alte scurgeri și, pe lița ce acoperă nara este fără defect, umedă și lucioasă. Respirațiile-i sunt liniștite de o formă, abia sau neauzite de loc. Are poftă de mâncare, amestecă și înghite bine, iar rumegătoarele rumegă în deplină ordine. La adăpat, cu întreruperi dar într'una sugă apa, în care își moaie numai buzele. Peste zi se baligă mai de multe ori, liniștit, adică fără nici o sforțare.

Animalul își ține capul în sus, își mișcă coada și urechile, nu arată prin nici o mișcare vre-o du-

rere, slăbiciune, odihnește liniștit, doarme, sau chiar și visează, îndeosebi tineretul. Sugaciul sugă bine, doarme adânc și când e treaz e vioi și sprinten.

Dacă animalul sănătos are un oarecare obicei rău (de exemplu roade lemnul, scârție în măsele, se leagănă, asvârle, mușcă etc.) nu să lasă de el, pe când animalul bolnav da.

Aceea că animalul sănătos cum să compoartă în grajd, pe pășune, în muncă, la mâncare, la adăpat, la muls la culcat, la sculăt, la bălgare sau urinare etc., aceea o vedem în fiecare zi, și astfel o știe fiecare agricultor. Orice abatere în această privință arată că organismul animalului nu este în deplină ordine, de ex. dacă pe pășune rămâne în dărătul ciurzii, în grajd e neliniștit și abătut, la muncă e fără voie, ori schioapă, sau nu mănâncă și nu bea bine, doarme ori mult ori nu doarme deloc, se scoală cu greu, se baligă sau urinează cu sforțări, pielea e mai uscată ori mai umedă ca normal, părul sau lăna e sbârilită ori pe unele locuri cade, dacă are rană ori umflătură pe corp etc.

În toate cazurile neobișnuite să luăm animalul sub o supraveghere mare și să ne adresăm la timp medicului veterinar mai apropiat pentru a putea primi sfatul necesar.

Agricultori, participați la concursul de grâu.

Întreținerea și îngrijirea vierilor comunali

De Dr. Seyman ing. agr. insp.

În comune pentru fiecare 25—30 scroafe trebuie să ținem 1 vier de prăsilă, căci 1 vier nu poate să monteze decât cel mult 30 de scroafe. Praxa zilnică ne confirmă dacă ținem vierii între scroafe că 1 vier nu poate fructifica singur mai mult decât 30 de scroafe. Deoarece întrebuițând vierul mai mult, el va slăbi prea de vreme și atunci multe scroafe vor fi fără purcel pușini, pe de altă parte acești purceli vor fi slabi și bolnavicioși adică vor pieri la cel mai mic atac de boală. La rasele de carne de pildă: york și porcul nobil german avem să socotim pentru 20 de scroafe 1 vier. Cel mai rațional este când facem monta din mână fiind că în acest caz se cruță vierul. Monta din mână are marele avantaj că astfel cunoaștem originea purcelilor și din partea tatălui, deci putem îmbunătăți materialul nostru de porci. Să nu împreunăm un vier decât cu una scroafă pe zi. Iar în cazul când porcii umblă în turmă pe pășune comună, folosirea vierilor trebuie să orânduim în așa fel, că vierul să ajungă tot a doua zi între scroafe adică vierul după fiecare zi de montă să aibă o zi de repaus. Afară de aceasta vierul de prăsilă trebuie să fie bine hrănit. În general vierul trebuie să primească pe zi atât vară cât și iarnă, înafară de ce pășunează, 1—1 $\frac{1}{2}$ kg. urluială de ovăs sau mei (mălai mărunț). Este bine că unapatra parte din urluială să fie din secară, aceasta având un bun efect asupra fecundației. Iarna când nu este pășune, vierul trebuie să primească zilnic, 5—6 kg. sfecă de nutreț și 2 linguri de supă praf de var. (calcium carbonat). Porcilor de carne, vara le mai dăm lucernă sau trifoi sau ciolomadă tineră bine tocată.

Rația prescrisă trebuie să o dăm vierilor de prăsilă fără reducere, căci când ei sunt hrăniți slab vom obține purceli slăbănogi, fără rezistență în contra intemperiilor și boalelor, purceli cari vor muri la prima ploaie rece și în sfârșit vom plăti scump economia în nutreț.

Dacă nu avem ovăs sau mei, putem da jumătate parte de orz și jumătate parte țărâțe de grâu adică zilnic dăm vierului 8 kg. urluială de orz și 1 kg. țărâță plus 2 linguri praf de var. Însă acest amestec îl dăm numai în caz de lipsă, deoarece ovăsul ori meiul este aproape neînglocuit pentru nutrirea vierilor. Porumbul și cartofii nu sunt corespunzători, căci vierul de prăsilă are nevoie de nutreț bogat în substanțe albuminoide și în var. Nutrirea corespunzătoare este și aceea, dacă dăm vierului 1—2 kg. urluială de orz și 3 kg. mazere fiartă. În caz de lipsă putem da $\frac{1}{2}$

parte porumb și $\frac{1}{2}$ parte țărâță însă atunci 20% adică una cincea parte trebuie să fie urluială de mazere, mazărice sau fasole Soia. În general trebuie să dăm unui vier de prăsilă pe timpul repausului cel puțin 1 kg. de urluială, iar pe timpul montei cel puțin 1 $\frac{1}{2}$ kg. urluială.

La vier trebuie să umblăm cu bunăvoință și răbdare însă în mod energic și nu este voie a-l atâta prin bătae, căci prin aceasta se sălbăticește cel mai blând vier. Vierul făcut sălbatec prin tratament grosolan trebuie reformat înainte de timp, ceea ce la vierii valoroși ne cauzează pagube mari. Trebuie să ne îngrijim ca vierul de prăsilă să aibă mișcare zilnică, căci și aceasta este o cerință a întreținerii bune. La vierii mangalița cari de obicei umblă în turmă la pășune este asigurată mișcarea, iar la vierii din rasele de carne trebuie să avem grijă ca aceștia să aibă necondiționat asigurată mișcare în fiecare zi, căci aceasta mărește facultatea de montă și reduce adică echilibrează firea hârțagoasă sau eventuala sălbăticiere. Apoi mai trebuie să fim strict în ce privește timpul de montă, să nu vierim niciodată nemijlocit înainte sau după hrănire. Cel mai rațional este dacă lăsăm să odihnească vierul 2 ore după hrănire și cel puțin o oră înainte de hrănire. Prin urmare dacă de pildă obișnuim a hrăni vierii de prăsilă dimineața la orele 5, amiazăzi la orele 12 și seara la orele 7 atunci nu vom slobozi la vierii scroafele pentru montat, decât înainte de masă între orele 7—11 sau după masă între orele 2—6. Căci vierul ce montează cu stomacul plin îngreunează prea tare orele sale de mistuire și inima sa, din care cauză va fi sleit și va pieri prea timpuriu.

În cazul când se face în mod rațional întreținerea și nutrirea, iar monta se efectuează din mână ținând evidență scroafelor montate prin registru de montă, vierul de prăsilă poate fi folosit cu succes bun timp de 3—4 ani, căci vierul își menține facultatea sa de montă bine în împrejurări bune până în vârsta de 5—5 ani. În crescătoriile renumite din străinătate am văzut vierii superiori, cari au fost întrebuințați pentru reproducție până în vârsta de 12 ani, ceea ce dovedește că prin îngrijirea rațională vierul poate să rămână bun pentru reproducție timp îndelungat. Am însă de relevat că la noi, unde vierii se țin pe pășune, laolaltă cu scroafele, după 2 ani trebuie să fie reformați, căci altcum vierii ajungând pe ficele lor porcii vor degenera.

Cum ne putem apăra de urmările unei îngrijiri rele la animale.

Ing. Agr. Insp. Gen. Nicolae Popescu

Noi trebuie să ne ținem în deplină curățenie, animalele nu numai de dragul ochilor celor ce le văd ci fiindcă — abstrăgând că un animal murdar este prețuit cu mult sub valoarea ce o reprezintă, — murdăria compoartă în sine baccilii, microbii, celor mai scârboase și periculoase boli, — cari așezați pe pielea animalului nu ajută la nimic altceva decât la împiedecarea funcțiunii ei normale cerută de organism.

Ori funcțiunea normală a pielii este de mare importanță, fără ceace nu ne putem închipui deloc un organism sănătos. Murdăria adunată pe piele, astupă miile și miile de pori (deschizături) ai pielii, împiedecând astfel transpirația (asudarea). Murdăria mai este de altcum și cuibul insectelor și a diferiților germeni parazitari a răcii etc. Afară de aceasta, murdăria e cauza mâncărimei de piele, care face ca animalul să se scarpene și să se frece continuu, chiar și cu riscul de a-și toci pe unele locuri tot părul sau lâna, sau de a-și cauza răni pe corp, urmate adesea de diferite infecțiuni.

Coama și coada roasă sau așa numită coadă de șobolan la fel sunt cauzate de murdărie. Pentru aceea deci nu e bine ca omul să facă economie la cumpărarea uneltelor necesare curățirii și, nici nu este permis ca cineva să fie neglijent când e vorba de curățirea animalului.

Oricine poate ști că o singură unealtă, d. e. șumuiog de paie nu este de ajuns pentru ca animalul să fie curățit la perfecție. Din acest motiv deci, între altele avem nevoie, în primul rând de un așanumit răzător din os sau din lemn, cu care putem rade ușor sudorile de pe animal. Avem nevoie după aceea de o găleată (vadră) cu apă și de un burete de mărimea unei ludăi mijlocii, ori de un șumuiog din paie sau din fân, cu care putem moia murdăria sau prin frecare o putem în parte înlătura, în fine avem nevoie de o cesală, de o perie de păr aspru de cal sau de porc și avem nevoie de perie din rădăcină pentru frecat noroiul, cu ajutorul căreia putem spăla bine în deosebi copita animalului și, e necesar și un piaptân de lemn cu care periem coama apoi avem nevoie de o cârpă cu care ștergem ochii, gura, nările, urechile și alte deschizături ale trupului. Cârpă e bună și pentru netezirea părului, dar mai potrivită este pentru acest scop o mănășă de păr. La fel și o periută mică e necesară pentru uns copitele.

Curățirea în general o facem în grajd și o începem: la cal — dacă e nevoie — cu raderea sudorilor, apoi urmează frecarea cu șumuiog, cesălatul, periatul și ștergerea cu mănășa de păr sau cârpă. Tot la fel curățim și vitele, dar în aceste nu e nevoie de răzătoare și nici de mănășa de păr, precum și porcii îi putem foarte bine curăți cu cesala și peria cea aspră de rădăcini. Nici odată să nu

frecăm animalele în direcția contrară părului. Singur frecatul cu șumuiog de paie sau de fân, îl putem face în toate direcțiile, fără a ține cont de așezarea părului și aceasta în deosebi când e vorba de improspătarea bunei funcțiuni a pielii. Cesala să o folosim mai cu atenție în deosebi pe locurile unde pielea este aproape de os, căci în caz contrar ușor provocăm răni pe corpul animalului. Murdăria adunată pe perie o ștergem în cesală. Nu e consult ca această murdărie să o scuturăm din cesală pe pământ în grajd, fiindcă praful scormonit se ridică în aer, și e vătămător ochilor și organelor respiratorii și în fine iarăși se așează pe corpul animalului. Dacă îngrijitorul vrea să se folosească de praful, ca dovadă că a curățit animalul, atunci mai bine să îl pună pe o scândură, iar după ce l-a arătat să-l arunce în roaba de gunoi pentru a fi scos din grajd și aruncat pe gunoiște. Gospodarul bun de altcum când vrea să se convingă dacă animalul e curățit bine sau nu, — nu judecă după praful și murdăria adunată de pe corpul animalului ci, trage odată cu degetul, contrar părului — îndealungul corpului, și astfel ușor poate vedea dacă într'adevăr animalul e bine curățit sau nu.

Când animalul e plin de murdărie, de noroiu de bălgar sau urină din grajd, este bine ca să-l spălăm cu apă rece sau caldă, mai ales vara când cu căldurile mari o scaldă potrivită este totdeauna de mare folos.

Pentru scopul susamintit mai potrivită e apa curată, moale și de o temperatură de 18–22 grade. Sunt cazuri însă când necesită apă și mai caldă și chiar și săpun. Când urina sau bălgarul din grajd provoacă pete pe animalele de culoare deschisă, ceace nu se poate spăla nici cu săpun, le îndăpărtăm prin ungerea lor cu praful de cărbune de lemn, frecate la urmă bine cu șumuiog de paie. Trebuie avut grijă ca, animalele spălate sau scăldate și ude să nu fie atinse de curent. Niciodată nu e permis și este chiar periculos a spăla cu apă rece sau a scălda un animal inferbintat, obosit și asudat, fiindcă astfel, rătăcind, ușor se poate îmbolnăvi.

Lucru natural că un animal numai atunci poate fi curat, dacă după curățire îi dăm și un așternut curat. Dar după cum animalul trebuie să fie ținut în perfectă curățenie, tot așa și grajdul are să fie bine îngrijit din punct de vedere al curățeniei. Incepând dela plafon, pereți, iesle, vâlău, scară, etc., toate, toate trebuiesc ținute în stare de curățenie, praful păianjinii și murdăria trebuind a fi înlăturate, iar părțile lemnoase spălate. Anual cel puțin de două ori văruiem grajdul de sus până jos. În caz că s'a ivit o boală în curte și grajd, desinfecțarea o facem imediat, folosindu-ne de sfaturile ce primim dela medicul veterinar local.

Difteria și variola (vărsatul) paserilor (galițelor).

de Dr. Tib. Blaga med. vet.

Până acum 27 de ani, difteria și vărsatul paserilor erau considerate drept două boale diferite (fără nici o legătură una cu alta); în 1908 însă, s'a arătat că atâta difteria cât și vărsatul nu sunt decât două forme ale aceleiași boale, numite mai nou, afecțiunea (boala) diftoroepiteliomatoasă a paserilor.

Cauza boalei.

Boala aceasta e dată de un virus filtrabil, adică de un organism (vietate) infinit de mic, care trăiește în plăcile pseudo-difterice (pielețele false), în exudatul nasal, în nodulii (bubele) de pe piele, în sângele, în sângele, în ficatul, în rinichii (rărunchii), fecalele (balega) animalelor bolnave. Acest virus este destul de rezistent, căci lumina soarelui și uscăciunea îl distrug abia în 30—40 zile, iar în apa caldă (22 grade) trăiește 30 de zile; desinfectantele însă, îl distrug (omoață) în câteva minute.

Din acest virus distingem (deosebim) 3 tipuri (feluri):

1. atacă porumbeii dar poate infecta și găinile.
2. atacă numai vrăbiile (păsările),
3. atacă găinile, curcile, păunul, fazanul și palmipelele (rețele și găștele).

Ultimul tip de virus, este deci cel mai important pentru noi, căci el dă boala gravă, care în regiunea noastră distruge cele mai frumoase galițe din crescătorii.

De unde și cum se ia boala?

Paserile bolnave împrăstie virusul boalei în mediul înconjurător, prin fecale, prin exudatul eliminat prin strănut sau prin tuse (mucii și balele amestecate cu material format pe pielele bolnave), sau prin bucele de pe piele. Paserile sănătoase se pot deci infecta, înghițind acest material infectant, sau ingerând apă și alimente infectate de paserile bolnave. Nu este însă nevoie ca acest material să fie ingerat (mâncat), căci el poate infecta tot atât de ușor galițele, atunci când ajunge pe rănilor pe cari acestea le au în vre-o parte a corpului. Paserile au obiceiul de a se scărpinana cu picioarele în jurul ochilor unde se sgârbe, prin aceste scărpinări își pot inocula deci singure virusul, atunci când au călcat în material infectant.

Cadavrele paserilor moarte sau ucise de proprietarii lor din cauză că sufereau de această boală și neîngropate de aceștia, pot fi și ele un mijloc de propagare al boalei, căci galițele rășchie gunoierii în care aceste cadavre au fost aruncate.

Boala se mai răspândește și prin târguri și ex-

poziții, unde paserile sănătoase ajung de multe ori să bea apă și să mănânce alimente infectate de paseri bolnave. Porumbeii și vrăbiile pot aduce boala din curțile și satele vecine. În ultimul timp apoi s'a arătat, că boala poate fi transmisă de muștele de grajd (stomoxys calcitrans), cari după ce se așează pe bucele paserilor bolnave, se duc și sug sânge de la paserile sănătoase pe cari le infectează în acest mod. Crescătorii nepricepuți, cari umplă cu paserile sănătoase cercetându-le în gură, după ce au făcut același lucru la paseri bolnave, pot transmite boala prin mâinile lor murdărite cu material infectant.

Semnele boalei.

Crescătorii la începutul infecției nu-și dau seama că au boală în crescătorie, căci semnele boalei la început sunt puțin evidente; la câteva zile însă paserile bolnave în afară de faptul că sunt triste (cucăe) și nu mai mănâncă cu poftă de mai înainte, pot prezenta (arăta) în mod evident semnele unuia sau a mai multora din tipurile boalei. Aceste timpuri (fe de a-se prezenta) sunt:

1. **Vărsatul.** Acest tip al boalei apare de cele mai multe ori pe pielea capului adică pe creastă, urechi, în jurul nărilor și în jurul gurei și mai rar, în părțile capului acoperite cu puține pene, la început sub forma unui strat de culoare gri (sură) deschis, asemănător culorii tărâțelor; din acest material ies apoi mici noduli (bubulițe) de culoare roșietică, care mai târziu devine gălbui. Acești noduli cresc se usucă formând o crustă (scoarță), care acoperă un material purulos de culoare galbenă; ei se usucă complet în decurs de 20—30 de zile, când cad de pe piele.

Inflamația produsă de acest tip al boalei poate ataca și conjunctiva (pieleța din lăuntrul pleapelor), în care caz în sacul conjunctival se adună material purulos din cauza căruia prin întinderea inflamației asupra globului ocular, paserea poate orbi. Câte odată nodulii aceștia, pot interesa mucoasa ciocului și a faringelui (gâtlegiului) unde se formează depozite late sau sferice (ca un glob), cari cresc câte odată de mărimea unei nuci. Acești noduli prin prezența lor restrâng căile respiratorii din care cauză respirația devine hărăitoare și grea.

Paserile trec ușor peste vărsat, atunci când acesta se limitează la piele. În caz că vărsatul se întinde la mucoasa gurii, nasului și ochilor, paserile slăbesc și dacă nu sunt tratate se vindecă numai rareori, căci paserile mor din cauza diferitelor complicații ce se ivesc.

2. **Difteria.** E caracterizată de leziuni pseudo-

diferice (pielice false) pe mucoase (pielice). Se prezintă de obicei pe mucoasa gurii, faringelui, și a nasului, sub forma unor membrane (plăci) gri-gălbui, foarte aderente la mucoasele ce acoperă. Câte odată pseudo-membranele se întind la laringe, în trachee, esofag și gușă. În caz că boala atacă plejița nasului animalele prezintă cavitățile nasale (nările) închise de un material caseos (ca și cașul) de culoare gălbui și care miroasă rău. Pe crescători însă îi interesează mai mult cum se prezintă acest tip al boalei la începutul infecției ca astfel să poată preveni îmbolnăvirea celorlalte paseri din crescătorie, de acela cred că e necesar să știe că în afară de aceste complicații și complicația ce se ivește sub forma unei umflături mari deasupra ciocului (a sinusului infra-orbital) acest tip al boalei decurge sub forma membranelor descrise mai sus cari se așează pe cerul gurii, sub limbă și în jurul ei, în partea din lăuntru a falcilor (sunt în acest period al boalei aminci atât încât par a fi numai niște pete) iar paserea în afară de o ușoară dificultate ce are atunci când înghite, în afară de faptul că e tristă și sau în afară de faptul că ține ciocul puțin deschis, de cele mai multe ori nu prezintă zile de-a rândul nici un alt semn de boală. Proprietarul atent însă poate recunoaște chiar la început boala mulțumită acestor semne, ca apoi să ceară medicului ve-

terinar ajutorul care are mai întotdeauna rezultat bun. Altfel boala se întinde complicându-se, paserile nu mai pot mânca, din cloc le curge multe boale, respirația devine hârăitoare, au scurgere pe nas, conjunctivă purulentă (puroiu la ochi) paserile orbesc și slăbesc, murind în decurs de 10 zile până la 2 luni.

3. Tipul inflammat și cataral, Se manifestează sub forma unui intense (puternice) inflamații (aprinderi) a mucoasei nasale și cojunctivale, cu complicațiuni cu caracter purulent asinusului (sac) infra-orbital (dintre ochi) și a ochiului. Acest tip al boalei decurge în puține zile.

În practică însă simptomele (semnele aceste boale nu decurg chiar așa de simplu ca și în teorie căci de multe ori cele trei forme se combină între ele încât paserea poate fi atinsă deodată de două sau chiar de trei tipuri ale boalei. Crescătorii însă atunci când sunt atenți, vor putea recunoaște boala chiar la început, celace este foarte important pentru tratamentul boalei.

Iată deci pe scurt cece trebuie să știe crescătorii de galițe despre cauza, căile infecției și semnele acestei boale.

În numărul viitor al Buletinului voiu arăta cum putem preveni boala și cum putem vindeca paserile bolnave.

Noile prețuri la plugurile și unelte agricole, ale fabricii Reșița.

Cu data de 24 August a. c. am primit dela reprezentantul fabricii Reșița o adresă, prin care ni se aduce la cunoștință noua listă de prețuri la pluguri și diferite fabricate agricole. Lista este următoarea:

Plug complet D 6 M. N. Lei 1500.— în lista veche nu era băgat.

Plug complet D 7 M. N. Lei 1550.— în lista veche nu era băgat.

Grape Z. B. G. II Lei 1200.— în lista veche nu era băgat.

Grape Z. B. G. III. Lei 1700 în lista veche nu era băgat.

Tocătoare de sfeclă . Lei 1350.— fost 1160.—

Mașină de bătut porumb R. O. 2000.— „ 1680.—

Mașină de bătut porumb cu pedală N.F. . . 2050.— „ 1750.—

Tocătoare de nutreț . . 2600.— „ 2250.—

Prețurile să înțeleg loco depozitul firmei C. Andrenyi și Fiii Arad.

Concurs pentru grâu.

Se aduce la cunoștință agricultorilor că termenul pentru înaintarea mostrelor de grâu s'a amânat dela 1 la 15 Septembrie anul c.r.

Rugăm deci pe toți acei ce doresc să participe la concurs să-și înainteze mostrele de grâu până la acea dată.

Agricultori! Curețiți grânele de sămânță la selectoarele Camerei.

PAGINA STUPARULUI

Pericolul secetei

de Valer Felnecan, stupar.

Pe câmpia județului în anul acesta a fost o secetă cumplită, aproape 3 luni n'a ploat. Miriștele sunt arse, rar de tot s'a ivit câte o albușă și și aceea a crescut până la 5—7 cm. cu două sau trei flori triste, veste. Nectar aceste flori nu au, albinele încearcă să adune hrana din flori de dovleac, castraveți, pepeni, dar cantitatea adunată este atât de neînsemnată încât nici pentru hrana zilnică nu este îndestulătoare.

S'a ivit însă, în cursul acestei secete o altă dulceață pe care o caută cu hărnicie albinele, dulceață care înmagazinată și mâncată iarna produce moartea, pierirea familiei.

Asupra acestui pericol atrag atenția stuparilor.

I. În vreme de secetă, prin lipsa de apă, apoi prin trecerea nemijlocită de la căldură mare la răcoare — știința încă n'a stabilit exact cauza — să produce pe frunzele pomilor și a arborilor un esudat un fel de clei sclipicios cu gust dulce, care clei roua de dimineață îl schimbă în sirop dulceag cu un gust special, strângând cu briceagul sau cu degetul acest sirop ori care stupar va simți că fiecare specie de copac produce dulceață a cărei gust diferă de la specie la specie.

II. Tot în vreme de secetă, gorunul, gârnița, cerul produce dulceață în cantitate așa de mare încât picură din copac. Aceasta dulceață să produce în modul următor: iau de pildă gorunul, el produce pe o floare 5 semințe numite jir (ghindă). Din cauza secetei nu poate să desvolte complet toate 5 semințele ci numai 2—3, cele rămase chirclite sunt atacate de gândaci, cari le sfredelesc. Acest jir bolnav produce așa de mare cantitate de dulceață încât ea cade jos în formă de stropi mari, jirul ce cade este scaldat în aceasta și chiar alveola în care s'a format jirul rămâne după căderea lui plină de această dulceață.

III. Pe frunzele pomilor și a altor plante (Tătarca), vara pe secetă se ivesc un soi de păduchi de frunză în cantitate mare. Se așează pe dosul frunzelor. Unde vei vedea pe trunchiul pomilor că furnicele formând adevărat șir merg în sus și în jos, să știi că merg la acești păduchi. Ele strâng excrementele acestor păduchi. Dacă nu găsesc cât ele vreau, strâng cu cleștele burta păduchilor storcând din ea excrementul, îl mulg după toată forma, pentru aceea învățații l-au zis acestui păduche „vaca furnicei”. Excrementul acestor păduchi este dulce.

Iată dulcele cu cari albina în hărnicia ei încearcă să-și completeze provizia de iarnă. Albina știe

că nu e bună aceasta dulceață, produsă de natură în vremuri anormale, probă că atunci când florile de miriști sau de otăvuri sunt suficiente nu să apropie de ele, din partea ei pot picura cât vreau, nu le ia în seamă.

Dulceața aceasta depusă în faguri să transformă într-o miere brună cu gust asemănător, numai un om cu un gust fin poate să o deosebească de miera de flori.

Dacă stuparul observă care are în cuib asemenea miere trebuie să o stoarcă absolut toată și să pună la loc miere regulată de flori.

Mierea adunată din dulceața aceasta este cu mult mai periculoasă iarna decât zahărul industrial.

Știu stupar căruia din cauza mierei de gorun din 70 familii i-au murit iarna 55 familii, iar în o localitate din județ din cauza mierei produsă de păduchi pe frunza de sorg (tătarca) la 4 stupari, cari n'au ascultat sfatul, le-au perit toți stupii, iar la 2 cari au stors toată miera și au înlocuit-o cu altă hrană, nu le-a perit nici o familie.

Cauza este următoarea:

Stuparii știu că albina iarna nu-și descarcă pânțele numai în zilele calde când poate zbura pe afară iar dacă frigul ține 2—3 luni fără întrerupere și atât poate suporta. Mierea de flori să mistue aproape în întregime așa că albina (în iernele noastre de 3—4 luni, întrerupte de 2—3 zile calde) poate ușor să suporte puținele resturi nemistuite. Tot miera de flori nu fermentează, nu dospește în faguri sau în pânțele albinei.

Nu este tot așa cu miera adunată de pe frunză, jir, păduchi. Ea nu se mistue bine, lasă multe rămășițe în pânțele albinei, ea fermentează, strică ușor chiar în faguri dar în pânțele așa că albina nu poate suporta iarna.

Pânțele se umflă trebuie să-l golească și dacă nu poate zbura din cauza frigului, atunci e silită să și-l golească pe ramuri, faguri, sau pe pereții coșniței cu un cuvânt unde poate. Depune excremente în forma de pete mari negre cu un miros infect. Pe fundul stupului se găsesc albine moarte cu pânțele mare, umflate. Rând pe rând mor toate albinele și ne trezim primăvara cu stupu mort și cu miere în faguri. Învățătura ce trebuie să tragem noi stuparii este că toată miera de natura celei descrise sus, trebuie stoarsă și înlocuită cu miere de flori.

Hrănirea de toamnă.

de Valer Felneac stupar.

Din cauza secetei să simte o necesitate mare de hrană pentru albine. Stăm în fața unui adevărat dezastru, Truda și jertfa de ani a stuparilor se va nimici în iarna ce vine, stupini întregi vor dispărea.

Șesul județului nostru va fi numai o jale. principalul izvor de venit al multor familii modeste dar harnice, va seca.

Nesfârșitele cereri de ajutor, fețele desperate ale membrilor societății noastre, oglindesc fidel starea îngrozitoare în care se află stupăria.

Dar nu trebuie să ne lăsăm bătuiți de vitregia vremii. Dragostea de albine este un izvor nesecat de muncă și jertfă. Apelăm la aceasta dragoste. Fiecare stupar să-și aducă aminte, de cecace a primit dela albine. E timpul să le răsplătescă, mântuindu-le dela moarte, iar pe sine dela o pagubă incalculabilă. Trebuie fiecare stupar să-și hrănească stupii. Cel complet lipsit de bani să împreune familiile astfel ca ele să aibă hrana peste iarnă. Mai bine să-și reducă la jumătate sau o treime numărul lor decât să se trezească primăvara fără nici un stup. Cel ce poate, să le cumpere miere și să-și hrănească. Toamna nu e permis a le da altă hrană decât numai miere. Zahărul galben necurățat din cauza celor scrise în articolul precedent nu este bine a-l folosi, el va fi hrana de primăvară. A stabili dinainte cantitatea de miere ce trebuie dată unei familii nu se poate, ea depinde de numărul albinelor, de modul cum e construit stupul și de locul cum e așezat. Un stup cu albine multe mănâncă mai mult. Scândurile rele, crepate ale stupului apoi care e expus vânturilor reci de iarnă mănâncă îndoit decât unul construit bine și apărat de ger. În general până la 15 Febr. este destul o cantitate de 5–10 kgr. miere, e firesc ca dela 15 Febr. apoi să va trece la hrănirea cu zahăr galben (în caz când să va obține zahăr ieftin). Când te apuci de hrănit trebuie să vizitezi fiecare stup în parte, să știi ce are și cum e starea generală. Stupul cu matcă bătrână nu merită să fie hrănit ci trebuie împreunat cu altul. După ce am stabilit ce cantitate de miere este necesară, trebuie să ne gândim să mărim această cantitate cu cel puțin $\frac{1}{4}$ pentru că matca văzând belșugul se apucă de ouat.

Apoi să mai pune întrebările că :

I. voim prin hrănire să sporim albinele sau

II. voim să asigurăm numai iernarea.

I.

În cazul prim se adaugă foarte puțină apă mierei (sau chiar nimic) și se încălzește puțin la foc. Mierea caldă se varsă peste fagurele gol și sănătos în modul următor : fagurele e ținut cu mâna stângă puțin înclinat și având urechile în sus, iar cu mâna dreaptă cu o lingură se ia mierea și cu o aruncătură rotundă să varsă peste el, repetăm aceasta până am umplut fagurele pe amândouă laturele. Mai practic este să-ți faci o

cutie de tinichea cât este rama de mare, o bagi în cutie și verși peste ramă mierea, o lași puțin să iasă beșicuțele de aer din celule apoi o scoți o ții să se scurgă puțin și e gata. Sunt în comerț, eventual stuparul construiește singur un fel de jghiaburi (vălăușe) de scânduri subțiri de 2 cm. late și 3 cm. înalte, cari să fixeze în parte din lăuntru al unei rame goale. Pot fi puse astfel 4–5 sghiaburi, iar de asupra să punem o scânduriță găurită ca albinele să nu se înece în miere. La stupii cari se pot hrăni pe de-asupra se poate întrebuința metoda următoare : să ia o sticlă de dulceață de $\frac{1}{2}$ kgr. să umple cu miere caldă să leagă la gură cu o pânză și apoi să așeze în magazie deasupra gratiei Hanneman cu gura în jos. La început vor cădea câți-va stropi mai mari dar după aceea va trebui ca albinele să sugă prin pânză mierea.

Alți stupari folosesc jghiaburi mari de câte $\frac{1}{2}$ –1 kgr. tot cu scânduriță găurită, care jghiab îl pun pe fundul stupului. Ori care mijloc l'am folosit trebuie să avem în vedere următoarele : a) Hrana să da numai seara după ce s'au liniștit albinele și numai în cantitatea care o pot căra și depozita într-o noapte. Deci la 1 stup mare puternic să da $\frac{1}{2}$ kgr. în seara primă, care cantitate apoi după ce s'au obișnuit cu aceasta muncă să poate mări până la 1 kgr. pe noapte. Să da seara pentru că să se ferească de furtașag.

b) Hrana trebuie dată încontinuu până ce albinele au depozitat toată cantitatea de miere ce voim să le dăm. Prin graba aceasta nu consumă atât de mult stupul și nici matca nu depune atât de multe ouă.

c) Trebuie făcută aceasta hrănire cel mai târziu la mijlocul lunii Septembrie ca apa din miere să poată evapora și albinele să aibă timp să căpăcească mierea primită.

II.

În cazul când stuparul vrea să asigure numai hrana de iarnă recomandăm metoda unui distins membru al nostru.

După mărimea stupinei jertfim 1–2–3 stupi în modul următor : Luăm matca dela stupi și o punem în crescătoare, iar stupului îi dăm peste noapte $\frac{1}{2}$ kgr. de miere, natural golind complet stupul de mierea ce a avut-o, mierea va fi cărată din jghiab în faguri. În noaptea următoare îi dăm 1 kgr. Mierea va fi consecvent cărată apoi căpăcită și aceasta se face noapte de noapte, transformându-se astfel acești stupi în adevărate uzini de depozitare. Stupul va încerca să-și facă botci de matcă, le distrugem consecvent ca el să facă numai lucrarea la ce l'am destinat. Pe măsura ce căpăcește urii, pe fagmăsura aceea îi luăm și îi punem la alte faguri și în locul lor punem faguri goi, pentru ca să nu fie, prin lipsa de loc, stingherit în lucrarea lui.

Prin acest mijloc, adică dând faguri căpăciți stupilor săraci, matca lor nu este atârțată la ouat deci consumă mai puțin.

Prin hrănirea din toamnă putem să ne apărăm de marea pagubă ce ne așteaptă în iarna ce vine.

Aviz foarte important pentru stupari.

Societatea Apicolă Arădană, are din recolta anului trecut o cantitate oarecare de miere, granulată, mai vârtosă, cumpărată de pe la membri ei, care o pune bucuros la dispozițiunea numai a membrilor, pe prețul de :

26. lei (Douăzeci șase lei) per kgr. bruto per neto, pentru hrana stupilor.

Condițiunile de vânzare sunt următoarele :

a. Fiecare stupar, membru al asociației apicole, care e la zi cu taxa de membru, în ziua de **Vineri dela ora 8—13 a. m.**, se va prezenta la Camera de agricultură Arad, (ușa 31) unde Societatea Apicolă își are biroul și, în baza biletului de membru va putea ridica cantitatea de miere de care are nevoie pe pre-

jul de sus, adică 26 lei per kgr. ab magazia Camerei.

b. Mierea se va vinde numai pe bani gata.

c. Vânzarea se face cu bidon cu tot, adică cumpărătorul va plăti cu 26. Lei per kgr. pentru miere împreună cu bidonul.

d. Vânzarea se va face numai în bidoane întregi, (50—55 kgr.) deci membri cari nu au nevoie de întreaga cantitate, sunt rugați să se asocieze mai mulți la oialtă, pentru a putea cumpăra un bidon întreg.

e. Cantitatea de miere ce avem fiind redusă, membri cari sunt cu taxa la zi, vor fi satisfăcuți pe măsură ce vom mai avea din disponibilul oferit pentru hrănirea de toamnă a albinelor.

Direcțiunea Societății.

Biroul de informațiuni al Societății apicole „Arădana” Arad.

Dacă stuparii, membri în Asociația apicolă au nevoie de informațiuni, deslușiri sau sfaturi de specialitate, sunt rugați a se adresa biroului de informațiuni, care se află în localul camerelor de Agricultură, Arad, Str. Gh. Popa No. 4 etaj I. ușa 24.

Biroul este deschis numai în ziua de **VINERI** de 8-13 oare și stă la dispoziția numai acelor membri cari sunt la zi cu taxa de membru, ceea ce va dovedi-o prin chitanța dela cotor primită.

Direcțiunea.

Intrebări și răspunsuri.

1. D-lul T. Ardelean, Nadăș.

La cele întrebate de D-voastră Vă comunicăm că o presă de faguri cu valțuri costă loco Arad (aceasta fără obligo) Lei 15 000. Valțul care pregătește lama înainte de a o da la valțul cu tipar costă Lei 14.000, Deci sume cam mari.

Cusce de matcă să află diferite modele 15—20 Lei. Prețul mierei e de 22-27 depinde de culoare și gust. De altfel chestiunea fagurilor artificiali, cari acum nu sunt actuali o vom discuta în Buletin în cursul lernei.

2. D-lul Gheorghe Ghinga, Chler 261.

Vă putem oferi ca călăuză : Cartea „Călăuza stuparului” care se poate procura dela Librăria Diecezană Arad, pe prețul de Lei 70'— Șaptezeci Lei'

3. D-lul Petru Clorogaru, Oclu.

Buletinul costă 50 Lei pe an. Zahărul nu este

bun pentru hrănirea albinelor în decursul iernii. Vă procurați miere de stup. Citiți avizul Camerei în pagina anterioară, unde se scrie despre distribuirea mierei pentru hrănirea albinelor pe iarnă.

Ministerul Instrucțiunii Cultelor și al Artelor
Școala de de Industrie Casnică din Arad,
Strada Eminescu No. 34.

Inștițare.

Se aduce la cunoștința celor interesați că la școala de Industrie Casnică din Arad se primesc înscrieri și reinscrieri de eleve pentru toate clasele, în fie care zi, între orele 9—12 a. m. și 3—7 p. m.

Condițiunile de înscriere sunt următoarele :

1. Pentru clasa I elevele trebuie să fie absolvente a cel puțin patru clase primare, să aibă etatea de 11—12 ani și să fie deplin sănătoase.

Cererea însoțită de următoarele acte, se înaintează direcțiunei școlii :

1. Certificatul de absolvire a cursului primar.

2. Extrasul de naștere.

5. Biletul de vaccin.

Școala are și internat, astfel că cine dorește să intre în internatul școlii trebuie să arate în cerere.

Se primesc eleve interne, externe și semi interne.

De asemenea școala are un număr de burse numai pentru elevele sărace și merituoase.

Pentru ocuparea bursei elevele trebuie să prezinte și un certificat de pauperitate — (sărăcie) și să depună un examen de puterea clasei a patra primară, din următoarele obiecte : Limba română, Aritmetică Istorie și Geografie. Pentru celelalte clase se primesc înscrieri de eleve dela alte școli similare.

Ori care altă informațiune se poate lua dela Cancelaria școlii în orele arătate mai sus în fiecare zi.

Direcțiunea.